

Μια ιστορία απίστευτη και όμως αληθινή

του Γιώργου Σακελλαρίδη

Τι είναι ο κόσμος, τι είναι ο βίος, του ανθρώπου η ζωή;

Είναι θάλασσα και κύμα όπου τρέχουν με ορμή.

Η ιστορία μας αρχίζει από το 1935-40. Ένα γκρουπ μικρών μαθητών του 4^{ου} Δημοτικού σχολείου, οι περισσότεροι από την ίδια γειτονιά, δημιούργησαν μια μικρή συντροφιά. Τα χρόνια δύσκολα, ήρθε η κατοχή, η πείνα του 1941, μα τα μικρά παιδάκια μεγαλώνουν. Αρχισαν να φοράνε μακριά παντελόνια, να χτενίζουν τα μαλλιά τους, να βάζουν μπριγιαντίνη για να στρώσουν τη χωρίστρα τους και κάθε τόσο να κοιτάζονται στον καθρέφτη. Φτάσαμε στην απελευθέρωση, ο δεσμός των μικρών παιδιών όλο και δυναμώνει περισσότερο, αρχίζουν να οργανώνουν πάρτυ, στις ονομαστικές γιορτές του καθενός αρχικά, και αργότερα έκτακτα, σε σπίτια της παρέας που διέθεταν μεγάλο χώρο, βάζοντας ρεφενέ για τα έξοδα, έχοντας ο καθένας και τη ντάμα του υποχρεωτικά και με ένα γραμμόφωνο με δίσκους ταγκό, σλόου, βαλς, σουίγκ κλπ, περνούσαν ωραία.

Στο μεταξύ άρχισε ο εμφύλιος, έτσι τον λέμε τώρα, δύσκολες καταστάσεις, και όμως την παρέα δεν την άγγιξε καθόλου. Όλοι είχαν την αποψή τους, μακριά όμως από την παρέα. Η συνοχή της παρέας μένει άρρηκτη. Πέρασαν κι αυτές οι δύσκολες μέρες, τα παιδιά του 1935-40 μεγάλωσαν, πήγαν στρατιώτες, γύρισαν, τακτοποιήθηκαν σε διάφορες δουλειές. Η παρέα, παρέα, τα πάρτυ συνεχίζονται, το καθιερωμένο χαρτοπαίγνιο την πρωτοχρονιά, οι εκδρομές στην εξοχή, της Πρωτομαγιά, του Αγίου Πνεύματος και άλλες.

Η σημαντικότερη όμως όλων των «εκδηλώσεων» ήταν οι καντάδες. Αξίζει εδώ να αναφερθεί ότι όλοι πήγαμε στη χορωδία του Ωδείου, με δάσκαλο τον αείμνηστο Δημ. Βαρβέρη, για να στρώσουμε τις φωνές μας, όσοι τουλάχιστον είχαμε ανάγκη για κάτι τέτοιο, και μάθαμε και πολλά τραγούδια που τραγουδιόνταν σαν καντάδες. Ο Γιάννης, που δεν τα κατάφερνε και πολύ στο τραγούδι, είχε αναλάβει να προπορεύεται της παρέας και να σπάξει τις λάμπες από τις κολώνες εκεί που επρόκειτο να τραγουδήσουμε, για να μη μας βλέπουν οι γείτονες και ενοχοποιούμε την κοπέλα που γι' αυτήν γινόταν όλο το «πανηγύρι».

Έτσι φτάσαμε στο 1954. Μετά από πάρτυ που είχαμε στο σπίτι του Βασιλάκη, ξεκινήσαμε για την καθιερωμένη καντάδα. Καθώς περνούσαμε από την πλατεία Καρατάσιου, Τρούμαν τη λέγαμε τότε, εκεί που είναι σήμερα το φωτογραφείο του «Φωτο-Πάκη» ήταν το φωτογραφείο του πατέρα του, του Χρήστου Μικρόπουλου, ρίχνεται η ιδέα από έναν της παρέας «άντε ρε παιδιά, να βγάλουμε μια φωτογραφία για ενθύμιο, γιατί τα χρόνια θα περάσουν και όλα θα ξεχαστούν...». Άλλοι είπαν ναι, άλλοι είπαν όχι, τελικά συμφωνήσαμε να βγάλουμε την πρώτη φωτογραφία.

Ο φωτογράφος μας τακτοποίησε, οι πιο ψηλοί όρθιοι, πίσω, οι πιο κοντοί μπροστά, καθιστοί.

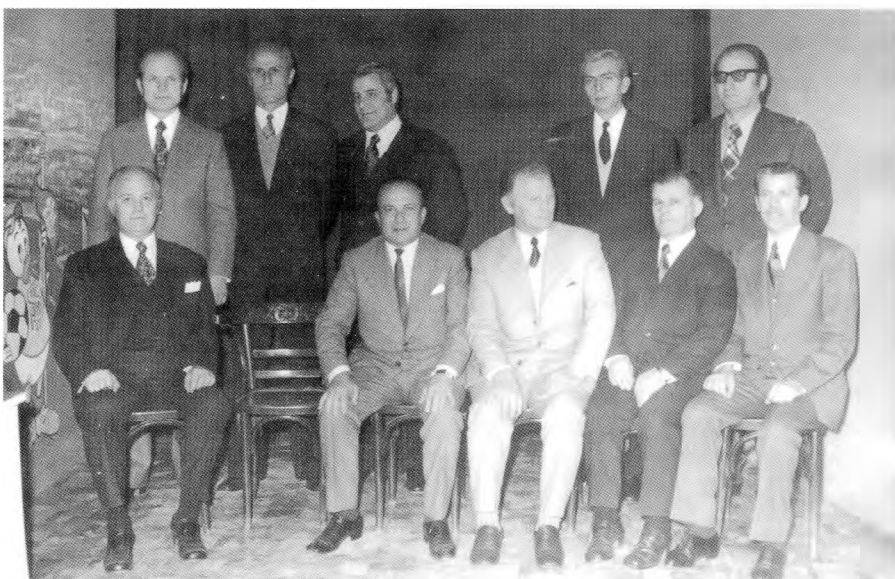
1954. Καθήμενοι, από αριστερά: Σακελλαρίδης Γιώργος, Δροσίδης Στέργιος, Μουρατίδης Γιάννης, Μάκας Θεόφιλος, Σέρμπος Βασίλης, Τενεδιός Θωμάς. Όρθιοι από αριστερά: Κουτσουγιάννης Βασιλάκης, Παληάς Περικλής, Παπανδρέου Τάκης, Ρούσσος Γιώργος, Τσιάπας Λάζος, Σιώπης Σώτος.

«Δοιπόν παιδιά, ραντεβού για τη δεύτερη φωτογραφία μετά από δέκα χρόνια, την ίδια περίπου ημερομηνία και με την ίδια σειρά και θέση στη φωτογραφία, και όποιος θα απουσιάσει για οποιονδήποτε λόγο η θέση του θα μένει κενή. Εντάξει;»

«Εντάξει».

1964. Τα δέκα χρόνια πέρασαν σαν αστραπή και το ραντεβού, ραντεβού, στο Χρήστο το φωτογράφο. Εδώ αρχίζουν τα δύσκολα. Ο Γιώργος ο Ρούσσος πήγε μετανάστης στη Ν. Αφρική και απ' εκεί αποδήμησε εις Κύριον, μείον ένας, στη φωτογραφία η θέση κενή.

1974. Πέρασαν άλλα δέκα χρόνια πολύ σύντομα. Εδώ στο ραντεβού μας έλλειπε και δεύτερος, ο Στέργιος Δροσίδης. Έφυγε μετανάστης στον Καναδά και δεν μπόρεσε να έρθει. Η θέση του στη φωτογραφία κενή.

1984. Μα τι πράγμα είναι αυτός ο χρόνος, φεύγει σα να τον κυνηγάει κανείς. Πέρασαν άλλα δέκα χρόνια, στο ραντεβού στο φωτογράφο ο Στέργιος Δροσίδης πάλι δεν μπόρεσε να έρθει και η θέση του στη φωτογραφία κενή

1994. Δεκαετία ήταν αυτή ή ανοιγόκλεισμα των ματιών; Αυτά τα χρόνια ο Τάκης ο Παπανδρέου έφυγε μετανάστης στην Αμερική και παρά λίγο να είχαμε και τρίτη απουσία, αλλά όχι, ο Τάκης πήρε το αεροπλάνο και νάτος, φάντης μπαστούνι, παρών στο ραντεβού, όταν τον είδαμε καταλάβαμε τι έγινε, κι έτσι κενές θέσεις μόνο δύο, του Γιώργου και του Στέργιου, που πάλι δεν μπόρεσε να έρθει.

2004. Κακούργα δεκαετία, τι ήταν αυτό; Μα γιατί απορούμε, τα παιδάκια με τα κοντά παντελονάκια πριν από το 1940 ωρίμασαν, δέστε τους πως έγιναν, σα χαλαζοχτυπημένες καρδιές. Βέβαια η θέση του Στέργιου λόγω απουσίας πάλι κενή, δεν μπόρεσε να έρθει στο ραντεβού. Οι υπόλοιποι έφυγαν για πάντα. Ο Περικλής, ο Γιάννης, ο Θεόφιλος, ο Λάζος. Ο Τάκης παρών στο ραντεβού, πήρε το αεροπλάνο σα να ήταν αστικό και νάτος. Στη συνέπεια πήρε άριστα με οξεία.

Το θέμα των φωτογραφιών από την παρέα πέ-
ρασε στα ενδιαφέροντα και των γυναικών μας,
αλλά και των παιδιών μας, που κάθε τόσο ρωτού-
σαν «*τώρα πότε θα βγάλετε τη φωτογραφία σας;
Θα είστε όλοι; Πόσοι θα λείπουν;*» Περνώντας τα
χρόνια αποκτήσαμε και εγγόνια, κι άρχισαν κι
αυτά να ενδιαφέρονται, βλέποντας τις φωτογρα-
φίες των περασμένων δεκαετιών κι ακούγοντας
τους μεγάλους να κουβεντιάζουν γι' αυτές.

Όταν ξεκίνησα για το ραντεβού του 2004 με
πλησιάζει ο εγγονός μου, ο μικρός Γιωργάκης,
και δειλά δειλά μου λέει «*παππού, να έρθω μαζί
σου στο φωτογράφο, να δω τους φίλους σου από
κοντά, τι λογής είναι;*» «*Βεβαίως να έρθεις*» του
απάντησα και τον πήρα μαζί μου. Όταν μαζευ-
τήκαμε στο φωτογραφείο, ο μικρός περιεργαζό-
ταν τον καθένα χωριστά από πάνω μέχρι κάτω, τι
άραγε να σκέφτονταν μέσα του;...

Μπήκαμε στο στούντιο και όταν τελειώσαμε
και βγήκαμε έξω, ο Γιωργάκης, που είχε μείνει
στο σαλόνι του καταστήματος με πλησιάζει και
μου λέει «*παππού, την ώρα που εσείς ήσασταν
μέσα, ένα παιδάκι καθόταν έξω από τη βιτρί-
να του φωτογραφείου και έκλαιγε, να, αυτό που
φεύγει ήταν*». Το φωνάζω κι έρχεται με τα μάτια
βουρκωμένα, «*βρε εσύ είσαι Περικλή; Και γιατί
κλαις, ποιος σε πείραξε;*» «*Κανένας δε με πείρα-
ξε, κλαίω γιατί μόνο ο παππούς μου απουσιάζει,
αν δεν πέθαινε θα ήταν κι αυτός εδώ*». «*Και πώς
βρέθηκες εδώ;*» «*Να σας είδε η γιαγιά μου από
το μπαλκόνι και αυτή μ' έστειλε να σας δω*». Τον
χαϊδέσαμε όλοι και του δώσαμε χαιρετισμούς
στη γιαγιά του κι έφυγε.

Φύγαμε κι εμείς από το φωτογραφείο και πή-
γαμε να καθίσουμε να πιούμε κάτι, να πάνε κάτω
τα φαρμάκια από τη θύμηση των φίλων που μας

έφυγαν και το περιστατικό του μικρού Περικλή.
«*Εγώ να δείτε τι έπαθα...*» μας λέει ο Τάκης.
«*Είχα τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου που κάθε
τόσο μου έλεγαν πρόσεχε, μην ξεχάσεις να πας στη
Νάουσα για τη φωτογραφία, τώρα έγιναν και τα
εγγόνια, παππού να μην ξεχάσεις να πας στην Ελ-
λάδα, στη Νάουσα στην παρέα σου, κι αν δεν έχεις
χρήματα, ξέρεις παππού, είπαμε μεταξύ μας να σε
βοηθήσουμε σπάζοντας τους κουμπαράδες μας...*
*Τι να σας πω, συνεχίζει ο Τάκης, το τι έγινε δε
λέγεται, μας έκαναν όλους να κλαίμε, και μάλιστα
ο ένας με παρακάλεσε να τον πάρω μαζί μου στην
Ελλάδα να δει τι πράγμα είναι αυτοί οι φίλοι μου
που πάντα τους μιλώ γι' αυτούς...*»

«*Τώρα τι γίνεται με το επόμενο ραντεβού;*» Ο
Θωμάς το βρήκε, «*να το ορίσουμε σε πενταετία*». «*Βρε
Θωμά για τέτοια είμαστε; Όποιος θα μεί-
νει, αν θα μείνει, θα τρέμει το πηγούνι του, δεν θα
ακούει καλά, η όραση μειωμένη, τα πόδια του δεν
θα τον κρατούν, θα φοράει πάμπερς λόγω ακρά-
τειας και να πάει να στηθεί μπροστά στις κενές
καρέκλες; Κρύο πράγμα. Δεν κλείνουμε ραντεβού
με τον Άγιο Πέτρο, αυτό είναι πιο σίγουρο...*»

Ελπιδοφόρα και χαρούμενο το ξεκίνημα της
ιστορίας των φωτογραφιών, θλιβερό και μακά-
βριο το τέλος της. Αυτή είναι η ζωή και δε γίνεται
αλλιώς... *Είναι θάλασσα και κύμα όπου τρέχουν
με ορμή...*

Υ.Γ. Ο Τάκης δεν θα ξαναπάρει το αεροπλάνο
με εισιτήριο μετ' επιστροφής. Λίγους μήνες μετά
τη φωτογραφία του 2004 έβγαλε εισιτήριο χωρίς
επιστροφή, με πιλότο τον αρχάγγελο Γαβριήλ...
Πήγε να συναντήσει τα άλλα παιδιά της παρέας
που έφυγαν πριν απ' αυτόν για να τραγουδήσουν
το αγαπημένο του τραγούδι «*αν παρήλθον οι
χρόνοι εκείνοι...*»